

การพัฒนารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียน
เป็นรายบุคคลโดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนแม่วินสามัคคี อำเภอม่วง จังหวัดเชียงใหม่

Developing the Management Model of the Student Supporting System to Know
Individual Students Based on the 4 Brahma Viharas Holy Abidings of Junior High
School Students in Mae Win Samakkee School, Mae Wang District, Chiang Mai
Province

จิราภรณ์ ทองศิริ Jiraporn Tongsi

พระมหาสกุณ มหาวิโร, ผศ.ดร. Phramaha Sakun Mahaviro, Asst. Prof. Dr.

ฉัตรชัย ศิริกุลพันธ์ Chatchai Sirikulpan

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

Public Administration, Faculty of Education, Mahamakut Buddhist University

fanta.pl@hotmail.com

Haripunchai Review 19/11/2023

Haripunchai Review 24/01/2023

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1)ศึกษาสภาพการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแม่วินสามัคคี 2)สร้างรูปแบบการพัฒนการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแม่วินสามัคคี 3)ทดลองใช้รูปแบบการพัฒนการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแม่วินสามัคคี 4)ประเมินผลและพัฒนารูปแบบการพัฒนการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแม่วินสามัคคี อำเภอม่วง จังหวัดเชียงใหม่ รูปแบบวิธีวิจัยและพัฒนา ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนแม่วินสามัคคี และครู รวมจำนวน 15 คน ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบรูปแบบจำนวน 20 คน

นักเรียนกลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแมวินสามัคคี ปีการศึกษา 2564 จำนวน 45 คน และผู้ประเมินผลหลังการใช้รูปแบบ จำนวน 5 คน รวมทั้งสิ้น 87 คนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง แบบสอบถาม และแบบประเมินผล สถิติวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์

ผลการวิจัย พบว่า

1) โรงเรียนยังไม่มีระบบหรือรูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียนที่ชัดเจน ทำให้ไม่ทราบข้อมูลที่แท้จริง

2) สร้างรูปแบบการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ได้แก่ ความเมตตา ความกรุณา ความมุทิตาและความอุเบกขา พบว่า โดยภาพรวมทุกด้านมีผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้

3) ผลจากการทดลอง พบว่า ค่าสถิติ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งทุกข้อในทุกด้านมีค่า t-test น้อยกว่า 0.05 แสดงว่ามีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4) ผลจากการประเมินผลและพัฒนาการใช้รูปแบบ พบว่า ทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด คือ รูปแบบดีที่สุด เหมือนกัน โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ มุทิตา

คำสำคัญ : การบริหารงาน, ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน, หลักพรหมวิหาร 4

Abstract

The objectives of this research and development were 1) to study the conditions of the administration, 2) to create the management model, 3) to prove the management model and 4) to evaluate the management model of the student supporting system for knowing students individually by using the 4 Brahma Viharas for junior high school students in Mae Win Samakkee School, Mae Wang District, Chiang Mai Province. Population and sample group were 15 key informants, 20 experts in examining the model, 45 students of junior high school students of Mae Win Samakkee School in 2021 academic year for being the sample group and 5 evaluators approving the model, totally in 87 people. The research instruments were structured interview, questionnaires and evaluation forms. The statistics used in the

data analysis were percentage, mean and standard deviation, standard error of mean and inter-quartile ranges.

The results showed that

1) The school did not yet have the management system or model of clear student care and support system as a result of not knowing the true information.

2) To build the management development model of student care and support system in familiarizing with students according to the four Brahmavihara, including Metā (loving-kindness), Karuṇā (compassion), Muditā (sympathetic joy) and Upekkhā (equanimity), it was found that overall all aspects were evaluated appropriateness and feasibility.

3) The experimental results showed that the statistical differences were significantly significant at 0.05, which all items in all aspects had t-test less than 0.05, which indicated that the mean was statistically significant difference at the .05 level.

4) The evaluation result and development of the use of the model found that all items had the mean at the highest level, including the same best model and the highest mean item was Muditā (sympathetic joy).

Keywords: Management, the student supporting system, the 4 Brahma Viharas

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 มาตรา 6 ได้กำหนดความมุ่งหมายว่าด้วยหลักการจัดการศึกษา โดยจะต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายจิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และมาตรา 22 แนวการจัดการศึกษายังให้ความสำคัญผู้เรียนทุกคน โดยยึดหลักว่าทุกคนมีความสามารถที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และ ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดโดยต้องส่งเสริมผู้เรียนให้พัฒนาการตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ ในการจัดการศึกษาต้องเน้นความสำคัญ ทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษา(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545 : 5)ที่เน้นย้ำ

เรื่องการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยให้ผู้เรียน รู้จัก คิดเป็น ทำเป็น รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามนั้น ซึ่งทำให้การดูแลช่วยเหลือนักเรียนมีประสิทธิภาพมากกว่า ตามแก้ปัญหายาหลังการคัดกรองนักเรียนที่มีปัญหาและพัฒนาช่วยเหลือการดูแลช่วยเหลือนักเรียนเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาผู้เรียน การพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน ทั้งนี้เนื่องสภาวะการณ์ปัจจุบัน ตามที่สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (2550 : 1) ระบุว่า เด็กและเยาวชนในยุคปัจจุบันจำนวนไม่น้อยที่ได้รับผลกระทบจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว การแข่งขันด้านเศรษฐกิจ ความก้าวหน้าของวิทยาการใหม่ๆ และสภาพแวดล้อมที่ไม่สร้างสรรค์ในสังคม ทำให้มีพฤติกรรมแตกต่างไปจากเด็กและเยาวชนในอดีต เช่น ไม่ชอบมาโรงเรียน ไม่เคารพกฎระเบียบของโรงเรียน ติดสิ่งเสพติด พฤติกรรมก้าวร้าวรังแกกันเอง เครียด ซึมเศร้า มองโลกในแง่ร้าย ผู้สาวชอบมั่วสุมกันเป็นกลุ่ม ให้ความสำคัญกับวัตถุมากกว่าความมีคุณธรรม เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้เป็นผลมาจากปัจจัยเสี่ยงต่าง ๆ ที่เกิดกับนักเรียน หรือเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นปัญหาเร่งด่วนที่ทุกหน่วยงานต่างให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

จากการศึกษารายงานผลการวิจัยของอิติณัดดา สิงห์แก้ว (2562) พบว่า ว่าโรงเรียนยังมีปัญหาขาด การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างเป็นระบบ ขาดการกำกับ ติดตามอย่างต่อเนื่อง ส่วนการพัฒนากระบวนการดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วงจร PDCA ของโรงเรียนวัดป่าตึงห้วยยาบนั้นต้องมีการพัฒนาและจัดทำเอกสารคู่มือที่สมบูรณ์มีแบบบันทึกพฤติกรรมนักเรียนให้ชัดเจนตามวงจร PDCA ซึ่งงานวิจัยของ อภิสิทธิ์ รอดบำเรอ (2559) พบว่า รูปแบบการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 มีระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน และบทบาทของครูที่ปรึกษา จากการศึกษารายงานผลการวิจัยของจักรภพ เนวะมาตย์ (2560) พบว่า ผลการทดลองใช้รูปแบบครูผู้สอนและผู้เรียนมีความคิดเห็นต่อรูปแบบที่สร้างขึ้นโดยรวมอยู่ในระดับมาก ผลการประเมินรูปแบบ 1) ผู้เรียนผ่านเกณฑ์การประเมินผลด้วยแบบบันทึกพฤติกรรม อยู่ในระดับดี 2) ความพึงพอใจของครูผู้สอนและผู้เรียนที่มีต่อรูปแบบ อยู่ในระดับมาก จากผลการวิจัยดังกล่าวสะท้อนให้เห็นปัญหาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่ยังไม่มีการเข้าถึงตัวนักเรียนอย่างแท้จริง กล่าวคือครูที่ปรึกษายังไม่รู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล

โรงเรียนแม่วินสามัคคี เป็นโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เชียงใหม่ เขต 4 ดำเนินการจัดการเรียนการสอนในระดับปฐมวัย จนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีจำนวนข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาทั้งสิ้น จำนวน 39 คน มีนักเรียนในปีการศึกษา

2564 จำนวนทั้งสิ้น 553 คนจากการวิเคราะห์องค์การ SWOT Analysis ของโรงเรียนแมวินสามัคคี (แผนปฏิบัติการโรงเรียนแมวินสามัคคี, 2563:12) จากการวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก ด้านสังคมและวัฒนธรรม พบว่า ชุมชนมีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ และหลากหลายทางวัฒนธรรม มีค่านิยมทางวัฒนธรรมบางอย่าง จากการวิเคราะห์ภายใน ทำให้ทราบว่าการทำงานยังไม่เป็นรูปธรรม ขาดระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีประสิทธิภาพยิ่งแสดงให้เห็นว่าระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนแมวินสามัคคีนี้นั้นยังขาดการดำเนินงานอย่างเป็นรูปธรรมส่งผลให้มีแนวโน้มนักเรียนออกกลางคันเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ และปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่เกี่ยวข้องโดยตรงที่โรงเรียนแมวินสามัคคี ประสบปัญหาในการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนคือด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลอาจจะยังไม่ทั่วถึงครูที่ปรึกษาจะต้องกรอกเอกสารเป็นรายบุคคลที่มีความซ้ำซ้อน จึงทำให้ข้อมูลที่ได้มาเพื่อใช้ในการช่วยเหลือเรียนนั้นอาจจะยังไม่ครบถ้วน

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจ ที่จะทราบสภาพการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแมวินสามัคคี อำเภอแม่ว่าง จังหวัดเชียงใหม่ ว่ามีสภาพเป็นอย่างไร และควรจัดทำรูปแบบการพัฒนากการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแมวินสามัคคี อำเภอแม่ว่าง จังหวัดเชียงใหม่ อย่างเป็นรูปธรรมจนถึงผลการนำรูปแบบการพัฒนากการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแมวินสามัคคี อำเภอแม่ว่าง จังหวัดเชียงใหม่ มาทดลองใช้เป็นอย่างไร และผลการประเมินการนำรูปแบบการพัฒนากการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแมวินสามัคคี อำเภอแม่ว่าง จังหวัดเชียงใหม่ มาทดลองใช้เป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1 เพื่อศึกษาสภาพการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแมวินสามัคคี อำเภอแม่ว่าง จังหวัดเชียงใหม่

2. เพื่อสร้างรูปแบบการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนแม่วินสามัคคี อำเภอแม่อาง จังหวัดเชียงใหม่

3. เพื่อทดลองใช้รูปแบบการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนแม่วินสามัคคี อำเภอแม่อาง จังหวัดเชียงใหม่

4. เพื่อประเมินผลและพัฒนาการใช้รูปแบบการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนแม่วินสามัคคี อำเภอแม่อาง จังหวัดเชียงใหม่

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนแม่วินสามัคคี อำเภอแม่อาง จังหวัดเชียงใหม่” การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้รูปแบบวิธีวิจัยและพัฒนา(R&D) ประกอบด้วย ขั้นที่ 1 Research : R1 ได้แก่ การวิจัย ขั้นที่ 2 Development : D1 ได้แก่ การพัฒนา ขั้นที่ 3 Research : R2 ได้แก่ การวิจัยทดลอง และขั้นที่ 4 Development : D2 ได้แก่ การประเมินพัฒนา โดยผู้วิจัยมีขั้นตอนและวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากร กลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

1) การวิจัยเชิงปริมาณ

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแม่วินสามัคคี ปีการศึกษา 2564 จำนวนทั้งสิ้น 212 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้โปรแกรม G*power3.1 กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้การทดสอบ Means: Difference between two dependent means (match pairs) โดยการกำหนด Effect size 0.3, ค่า α err prop = .05 power = .95 , จากการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม G*power สามารถกำหนดกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 45 คน แสดงค่าดังตารางกราฟการวิเคราะห์ (Faul, F.,Erdfelder, E., Buchner, A., & Lang, A.-G ,2009, pp. 1149-1160.)

2) การวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้ให้ข้อมูลมีคุณสมบัติคือเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถด้าน การบริหารในโรงเรียนทราบถึงสภาพปัญหาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน และเป็นครูประจำชั้นหรือครูที่ปรึกษา

นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและรับผิดชอบงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียนแม่วินสามัคคี ประกอบด้วย ผู้อำนวยการโรงเรียน จำนวน 1 คน และรองผู้อำนวยการโรงเรียน จำนวน 1 คน และครูที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นครูประจำชั้นในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวนทั้งสิ้น 15 คน

3) การวิจัยโดยใช้เทคนิคเดลฟาย ใช้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 20 คนโดยเป็นการคัดเลือกผู้เชี่ยวชาญแบบเจาะจง (purposive sampling) เพื่อพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ของรูปแบบ จำนวน 3 กลุ่ม ได้แก่ 1.กลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ทางด้านระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนจำนวน 4 คน 2.กลุ่มผู้บริหารโรงเรียนจำนวน 8 คน และ3.กลุ่มครูผู้มีความรู้ความเข้าใจหรือรับผิดชอบงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนประจำ 8 คน

เครื่องมือการวิจัย

1) แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) โดยมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับการสัมภาษณ์ คือวันเดือนปี ที่สัมภาษณ์ และรายละเอียดส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์ ตอนที่ 2 ประเด็นการสัมภาษณ์ มีคำถามปลายเปิดโดยแบ่งออกเป็น 2 ด้านดังนี้ ด้านที่ 1 ด้านการปฏิบัติงาน และด้านที่ 2 ด้านการพัฒนาให้ได้มาตรฐาน

2) แบบสอบถาม (Questionnaire) มีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้ ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม สอบถามเกี่ยวกับสถานภาพ ตำแหน่งหน้าที่ มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพและปัญหารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert) (Likert อ้างใน บุญชม ศรีสะอาด, การวิจัยเบื้องต้น 2545, หน้า 83-84) มี 5 ระดับ และตอนที่ 3 แบบสอบถามข้อเสนอแนะมีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open ended)

3) เครื่องมือจากแบบสอบถามที่ใช้ในงานวิจัยโดยใช้เทคนิคเดลฟาย โดยแบ่งการเก็บข้อมูลออกเป็น 3 รอบ ในแต่ละรอบประกอบด้วยแบบสอบถามแบบต่าง ๆ ดังนี้ แบบสอบถามรอบที่ 1 เป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิด (Opened End) เกี่ยวกับการสร้างรูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล แบบสอบถามรอบที่ 2 เป็นแบบสอบถามแบบประเมินค่า (Rating Scale) เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญได้แสดงความคิดเห็นแล้วประเมินค่าข้อความ แบบสอบถามรอบที่ 3 นี้เป็นรอบสุดท้าย เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญทราบถึงการตอบแบบสอบถาม

ในรอบที่ 2 ของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในการวิจัยครั้งนี้ประกอบกับให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนได้พิจารณา ทบทวนการตอบที่ตรงกับความคิดเห็นของตนเองมากที่สุด โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแม่วินสามัคคี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ อีกครั้ง

4) การหาคุณภาพแบบประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแม่วินสามัคคี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ โดยการหาความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบประเมินโดยใช้ค่าความสอดคล้อง IOC เป็นรายข้อ แล้วพิจารณาเลือกรายการประเมินที่มีค่า IOC ระหว่าง 0.50 -1.00

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ สถิติในการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้โปรแกรม G*power 3.1 กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้การทดสอบ Means: Difference between two dependent means (match pairs) โดยการกำหนด Effect size 0.3, ค่า α err prop = .05 power = .95 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน โดยคำสั่ง Paired – Sample T Test ค่าความเชื่อมั่น (Confidence Interval Percentage) ทำการกำหนดที่ระดับ 95%

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนนี้ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาสภาพการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแม่วินสามัคคี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ ดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 สภาพการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแม่วินสามัคคี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า สภาพและปัญหารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแม่วินสามัคคี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ โดยภาพรวม มีระดับปัญหาอยู่ใน ปานกลาง เนื่องด้วยสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ทำให้การออกเยี่ยมบ้านของครูเพื่อติดตามนักเรียนเป็นรายบุคคล ยังไม่มีความชัดเจนมากนัก บางส่วนต้องติดตามผ่านช่องทางออนไลน์ ซึ่งการเข้าถึงข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนยังไม่ครอบคลุม หรือยังไม่ทราบข้อมูลของนักเรียนทั้งหมดและ “เนื่องด้วยสภาพปัญหาของการ

บริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลยังขาดระบบการบริหารจัดการในด้านการรู้จักเป็นรายบุคคลที่ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแม่วินสามัคคี ในปีที่ผ่านมา ส่งผลให้การสังเกต การสัมภาษณ์ และการเยี่ยมบ้านนักเรียนโดยครูที่ปรึกษา/ครูประจำชั้นหรือบุคลากรของโรงเรียน เพื่อให้เห็นสภาพที่แท้จริง ยังไม่ทั่วถึง โดยนักเรียนที่อาศัยอยู่กับปู่ ย่า ตา ยาย ส่วนพ่อ และแม่ต้องไปทำงานต่างจังหวัด หรือกรุงเทพมหานคร จะเป็นเด็ก ที่มีแนวโน้มขาดความอบอุ่น ครูต้องดูแลเด็กกลุ่มนี้อย่างใกล้ชิด

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 การสร้างรูปแบบการพัฒนาระบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแม่วินสามัคคี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ผลจากการตรวจสอบรูปแบบโดยการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแม่วินสามัคคี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ โดยการตรวจสอบรูปแบบนั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 20 คน ผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบ ของผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบ ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 กลุ่ม เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมทุกด้าน มีผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบ ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 กลุ่ม เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมทุกด้าน มีค่าเฉลี่ย 4.99 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 0.04 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard Error of Mean : SEM) เท่ากับ 0.02 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range : IQR) เท่ากับ 0 แสดงว่าผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 กลุ่ม มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันทุกด้าน

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 การทดลองเพื่อพัฒนารูปแบบการพัฒนาระบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแม่วินสามัคคี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ค่าสถิติ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งทุกข้อในทุกด้านมีค่า t-test น้อยกว่า 0.05 (Sig. < .05) แสดงว่ามีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 นั่นคือคะแนนของ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง มีค่าแตกต่างกัน ดังแผนภาพนี้

ความเหมาะสมและความเป็นไปได้	$\bar{X}$	SD.	Std.Error	IQR.
1. ผลรวมความเหมาะสมและความเป็นไปได้ ด้านความเมตตา	5.00	0.00	0.00	0.00
2. ผลรวมความเหมาะสมและความเป็นไปได้ ด้านความกรุณา	5.00	0.00	0.00	0.00
3. ผลรวมความเหมาะสมและความเป็นไปได้ ด้านความมูทิตา	5.00	0.00	0.00	0.00
4. ผลรวมความเหมาะสมและความเป็นไปได้ ด้านความอุเบกขา	5.00	0.00	0.00	0.00
โดยภาพรวม	5.00	0.00	0.00	0.00

จากตารางผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบ ของผู้เชี่ยวชาญระดับเขตพื้นที่การศึกษา โดยภาพรวมทุกด้านมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 0.00 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard Error of Mean : SEM) เท่ากับ 0.00 และค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ (Interquartile Range : IQR) เท่ากับ 0 แสดงว่าผู้เชี่ยวชาญระดับเขตพื้นที่การศึกษา มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันทุกด้าน

วัตถุประสงค์ข้อที่ 4 การประเมินผลและพัฒนารูปแบบการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแม่วินสามัคคี อำเภอมะนัง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด และแปลผล คือ รูปแบบที่ดีที่สุด เหมือนกัน โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ข้อ 2 รูปแบบนี้ทำให้ได้ข้อมูลหรือสารสนเทศจากการประเมินที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาสถานศึกษาต่อไป ถัดมาข้อที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ ข้อ 1 รูปแบบนี้ทำให้ได้ข้อมูลหรือสารสนเทศจากการประเมินที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเป็นรายบุคคลที่แท้จริง และข้อ 4 รูปแบบนี้ไม่ยุ่งยากซับซ้อน และอีก 2 ข้อ ที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือข้อ 3 และ ข้อ 5 คือรูปแบบนี้สามารถนำไปใช้ปฏิบัติในสถานการณ์จริงกับระดับชั้นอื่น ๆ ได้ และ รูปแบบนี้มีความสอดคล้องกับนโยบายของสถานศึกษาและต้นสังกัด ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

จากสรุปผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงขอนำมาอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์การวิจัยดังต่อไปนี้

อภิปรายผลการวิจัยข้อที่ 1 สภาพการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแม่วินสามัคคี อำเภอมะนัง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า โรงเรียนยังไม่มีระบบหรือรูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียนที่ชัดเจน ทำให้ไม่ทราบข้อมูลที่แท้จริงส่งผลให้การช่วยเหลือจากทางโรงเรียนอาจไม่ครอบคลุม อีกทั้งสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ส่งผลให้การสังเกตและการเยี่ยมบ้านนักเรียน โดยครูที่ปรึกษา/ครูประจำชั้นหรือบุคลากรของโรงเรียนยังไม่ทั่วถึง โดยนักเรียนที่อาศัยอยู่กับปู่ ย่า ตา ยาย ส่วนพ่อ และแม่ต้องไปทำงานต่างจังหวัด หรือกรุงเทพมหานคร จะเป็นเด็กที่มีแนวโน้มขาดความอบอุ่นซึ่งจากผลการศึกษาสอดคล้องกับผลการวิจัยของจักรภพ เนวะมาตย์ (2560) พบว่า แนวทางการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือผู้เรียน ได้แก่ 1) ควรมีรูปแบบการบริหารโดยมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน 2) ควรมีคณะกรรมการระบบการดูแลช่วยเหลือผู้เรียนจากบุคคลที่เกี่ยวข้องอย่างหลากหลาย 3) ควรกำหนดขอบข่ายงานระบบการดูแลช่วยเหลือผู้เรียน และ 4) ควรมีกระบวนการบริหารที่เป็นระบบ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของเฉลิมพงษ์ สุขสมพนารักษ์ (2561) พบว่า โรงเรียนบ้านช่างหม้อ อำเภอมะนัง จังหวัดแม่ฮ่องสอน ได้ดำเนินการตามขั้นตอนของระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียน แต่ยังมีบางประการที่ยังต้องปรับปรุง ได้แก่ การไม่เข้าไปแก้ไขปัญหาคือครูของนักเรียนอย่างทันท่วงทีและการขาดการประสานงานกับผู้ปกครองอย่างต่อเนื่อง

อภิปรายผลการวิจัยข้อที่ 2 สร้างรูปแบบการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแม่วินสามัคคี อำเภอมะนัง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า รูปแบบและผลการตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบโดยภาพรวมในทุกด้าน มีค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ เฉลี่ยจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 กลุ่ม เป็น 0 ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ที่น้อยกว่า 0.5 แสดงว่ารูปแบบที่สร้างขึ้นมีความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำมาใช้มากที่สุดและสอดคล้องกันซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บุชีตร์ โมฆรัตน์ (2560) พบว่า พรหมวิหารธรรมเป็นหลักธรรมที่ครูพึงมีเพื่อนำไปประพฤติปฏิบัติแก่กุลแก่ศิษย์และสังคม ซึ่งหลักพรหมวิหารธรรมนี้มีความสอดคล้องสัมพันธ์อย่างยิ่งกับจรรยาบรรณของครูที่มีต่อศิษย์ในปัจจุบัน

อภิปรายผลการวิจัยข้อที่ 3 ทดลองเพื่อพัฒนารูปแบบการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแม่วินสามัคคี อำเภอมะนัง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ค่าสถิติ มี

ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งทุกข้อในทุกด้านมีค่า t-test น้อยกว่า 0.05 (Sig. < 0.05) แสดงว่ามีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 นั่นคือคะแนนของ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง มีค่าแตกต่างกัน สอดคล้องกับ งานวิจัยของพระมหาสุวัฒน์ กิตติเมธิ (คงยืน), อุทัย วรเมธีศรีสกุล และประยูร แสงใส (2563) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ตามหลักพรหมวิหาร 4 พบว่า ผลการเปรียบเทียบระดับการปฏิบัติต่อการจัดการเรียนรู้ตามหลักพรหมวิหาร 4 โรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า มีระดับการปฏิบัติที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัยข้อที่ 4 ประเมินผลและพัฒนาการใช้รูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแมวินสามัคคี อำเภอม่วงสามสิบ จังหวัดเชียงใหม่ โดยพบว่าทุกข้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด และแปลผล คือ รูปแบบที่ดีที่สุด เหมือนกัน โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ข้อ 2 รูปแบบนี้ทำให้ได้ข้อมูลหรือสารสนเทศจากการประเมินที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาสถานศึกษาต่อไป ถัดมาข้อที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ คือ ข้อ 1 รูปแบบนี้ทำให้ได้ข้อมูลหรือสารสนเทศจากการประเมินที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเป็นรายบุคคลที่แท้จริง และข้อ 4 รูปแบบนี้ไม่ยุ่งยากซับซ้อน และอีก 2 ข้อ ที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ คือข้อ 3 และ ข้อ 5 คือ รูปแบบนี้สามารถนำไปใช้ปฏิบัติในสถานการณ์จริงกับระดับชั้นอื่น ๆ ได้ซึ่งจากผลการสรุป สอดคล้องกับงานวิจัยของ จักรภพ เนวะมาตย์ (2560) พบว่า การแก้ปัญหาผู้เรียน กลุ่มเสี่ยงและกลุ่มมีปัญหาในระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียน ปีการศึกษา 2560 สามารถแก้ไขปัญหาได้ ร้อยละ 100.00 และผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอนและผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือผู้เรียนของวิทยาลัยเทคนิคตากอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า รูปแบบที่พัฒนาขึ้นเป็นรูปแบบที่ดี มีคุณภาพมีขั้นตอนการพัฒนาแบบตามหลักการ แนวคิดทฤษฎี และมีการตรวจสอบรูปแบบโดยผู้ทรงคุณวุฒิเป็นรูปแบบที่เกิดจากการมีส่วนร่วมกันในทางปฏิบัติ

องค์ความรู้ใหม่

จากการศึกษาทั้งผู้วิจัยได้สรุปเป็นองค์ความรู้ที่ได้สังเคราะห์จากการวิจัยครั้งนี้เรื่อง “การพัฒนาแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแมวินสามัคคี อำเภอม่วงสามสิบ จังหวัดเชียงใหม่” ใช้รูปแบบวิธีวิจัยและพัฒนา (R&D) ซึ่งได้รูปแบบที่ได้เป็นดังภาพนี้

รูปแบบการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้
หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนแม่วินสามัคคี อำเภอม่วง
จังหวัดเชียงใหม่

เมตตา	กรุณา	มุทิตา	อุเบกขา
1. ครูแสดงออกถึงความรัก ความใส่ใจต่อนักเรียน 2. ครูให้ความช่วยเหลือในทุก ๆ ด้าน เมื่อนักเรียนเกิดปัญหา 3. ครูให้กำลังใจนักเรียนเมื่อเกิดความท้อแท้และหาทางออกไม่ได้ 4. ครูส่งเสริมให้นักเรียนได้ปฏิบัติหรือเดินบนทางที่เหมาะสม 5. ครูให้ความอนุเคราะห์โดยไม่มีเงื่อนไขเพื่อให้ นักเรียนมีความสุขหรือให้พ้นจากทุกข์โดยไม่คาดหวังว่าจะได้อะไรตอบแทน	1. ครูให้ความช่วยเหลือความอนุเคราะห์แสดงความสงสารต่อนักเรียนเมื่อยามเห็นนักเรียนเป็นทุกข์ 2. ครูให้ความรู้ให้คำปรึกษากับนักเรียนทั้งเรื่องการเรียนและเรื่องอื่น ๆ 3. ครูถ่ายทอดความรู้ในทางวิชาการและการดำเนินชีวิตให้กับนักเรียนด้วยใจที่เป็นมิตรและหวังให้นักเรียนเกิดความสุข 4. ครูแสดงถึงความพร้อมที่จะรับฟังปัญหา และเก็บความลับของนักเรียน 5. ครูบริจาคทรัพย์สันทนาการช่วยเหลือนักเรียน และเสียสละเวลาปฏิบัติกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อนักเรียนตามสมควรตามสถานการณ์และตามความสามารถ	1. ครูปฏิบัติหรือให้ความช่วยเหลือนักเรียนทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน 2. ครูชื่นชมยินดีเมื่อนักเรียนประสบความสำเร็จ 3. ครูให้รางวัลหรือของขวัญเมื่อนักเรียนประสบผลสำเร็จ 4. ครูกล่าวถึงความดีของนักเรียนที่ประสบผลสำเร็จให้ผู้อื่นได้ทราบ 5. ครูชื่นชมผลงานที่ประสบผลสำเร็จของนักเรียนด้วยความบริสุทธิ์ใจ	1. ครูยอมรับในความผิดพลาดต่าง ๆ ของนักเรียนและให้กำลังใจ 2. ครูเฝ้าดูสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนด้วยใจที่เป็นกลาง 3. ครูเป็นคนยุติธรรม รักษาความเป็นกลางไว้ได้มั่นคงไม่เอนเอียงเข้าข้างเมื่อเห็นปัญหาของนักเรียน 4. เมื่อนักเรียนประสบปัญหาครูสามารถเป็นที่พึ่งหรือให้คำปรึกษาให้นักเรียนได้ 5. ครูยึดหลักความเป็นผู้ใหญ่พยายามช่วยหาทางออกให้กับนักเรียนด้วยใจที่เป็นกลาง

จากแผนภาพทำให้เห็นว่า รูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแมวินสามัคคี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ ได้แก่ 1.ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลตามหลักพรหมวิหาร 4 คือ **ด้านความเมตตา** คือ “สิ่งที่ทำให้นักเรียน เป็นทุกข์ หรือไม่สบายใจ อยู่ตอนนี้และอยากเล่าหรือต้องการระบายให้ครูฟัง มีเรื่องอะไรบ้าง (ระบุเป็นข้อ ๆ)” 2.ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลตามหลักพรหมวิหาร 4 คือ **ด้านความกรุณา** “นักเรียนมีความต้องการให้ครูช่วยเหลืออย่างไรบ้างเพื่อจะทำให้นักเรียนรู้สึกมีความสุขหรือสบายใจ ในเรื่องต่อไปนี้” 1) เรื่องการเรียน 2) เรื่องครอบครัว 3) เรื่องความสัมพันธ์กับคนรอบข้าง 4) เรื่องอื่น ๆ 3.ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลตามหลักพรหมวิหาร 4 คือ **ด้านความมกิตตา** คือ “ความสำเร็จ หรือความภาคภูมิใจของนักเรียน ที่นักเรียนทำได้ หรือเคยทำที่ผ่านมามีอะไรบ้าง” และ 4.ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลตามหลักพรหมวิหาร 4 คือ **ความอุเบกขา** คือ “ความผิดพลาดในอดีต หรือในช่วงเวลาที่ผ่านมาของนักเรียนที่ทำให้นักเรียนรู้สึกผิด หรือต้องการกำลังใจจากครู มีอะไรบ้าง”

สรุปและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนา รูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนแมวินสามัคคี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่”ที่จะนำไปสู่การทราบถึงข้อมูลด้านอื่น ๆ ของนักเรียนเพื่อการช่วยเหลือนักเรียนได้อย่างต่อเนื่องและทันทั่วถึง ดังนั้นรูปแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจึงมีความเหมาะสมและความเป็นไปได้ที่จะนำไปใช้ได้จริงทำให้ทราบถึงข้อมูลรายบุคคลของนักเรียน ส่งผลให้นักเรียนมีความไว้วางใจครูและตอบคำถามให้ข้อมูลส่วนตัวมากขึ้น เพื่อให้ครูได้ทราบถึงปัญหาที่แท้จริงของนักเรียนได้ เป็นการให้ความสำคัญในด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลซึ่งมีความสำคัญต่อการช่วยเหลือนักเรียนในขั้นต่อไปได้ จึงสามารถสรุปได้ว่ารูปแบบการพัฒนา รูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยใช้หลักพรหมวิหาร 4 เป็นรูปแบบที่ดี มีประโยชน์ต่อการพัฒนาสถานศึกษา ต่อการพัฒนา ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเป็นรายบุคคลที่แท้จริง ตลอดจนรูปแบบนี้ไม่ยุ่งยากซับซ้อน สามารถนำไปใช้ปฏิบัติในสถานการณ์จริง

ข้อเสนอแนะ

โรงเรียนแมวินสามัคคี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ โรงเรียนอื่น ๆ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรนำรูปแบบที่มีประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ไปช่วยแก้ไขปัญหาก็จะทำให้โรงเรียนยังมีระบบหรือรูปแบบ

การบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียนที่ชัดเจนทำให้ทราบข้อมูลที่แท้จริงของผู้เรียนส่งผลให้การให้การช่วยเหลือจากทางโรงเรียนอาจทั่วถึงและต่อเนื่องและข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป 1) ควรมีการศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารงานในระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ด้านการคัดกรองและการป้องกันและแก้ไขปัญหาภายในสถานศึกษา 2) ควรมีการศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้หลักธรรมอื่นที่เกี่ยวข้อง3) ควรมีการนำรูปแบบดังกล่าวพัฒนาไปใช้กับกลุ่มนักเรียนกลุ่มอื่นหรือกับสถานศึกษาอื่นต่อไป

References

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545*. กรุงเทพมหานคร: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- จักรภพ เนวะมาตย์. (2560). *การพัฒนารูปแบบการบริหารระบบการดูแลช่วยเหลือผู้เรียนของวิทยาลัยเทคนิคตาก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา*. วิทยาลัยเทคนิคตาก, ตาก.
- เฉลิมพงษ์ สุขสมพนารักษ์. (2561). *การพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนบ้านช่างหม้ออำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต (สาขาวิชาการบริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- พระมหาสุวัฒน์ กิตติเมธี (คงยืน), อุทัย วรมณีศรีสกุล และประยูร แสงใส. (2563). การจัดการเรียนรู้ตามหลักพรหมวิหาร 4 ในโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี. *Journal of Modern Learning Development*. 5 (1), 47-61.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. กรุงเทพมหานคร: บริษัทสุวีริยาสาส์น จำกัด.
- โรงเรียนแม่วินสามัคคี. (2563). *แผนปฏิบัติงานประจำปีงบประมาณ 2563*. เชียงใหม่: 2563
- ธิดินัดดา สิงห์แก้ว. (2562). *การพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วงจร PDCA : กรณีศึกษาโรงเรียนวัดป่าตึงห้วยยาบ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- อภิสิทธิ์ รอดบำเรอ. (2559). *รูปแบบการบริหารระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6*. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต. สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ.
- Faul, F., Erdfelder, E., Buchner, A. & Lang, A. G., (2009). *G*Power 3.1: Tests for correlation and regression analysis*. *Behavior Research Methods*. 41 (4), 1149-1160.